

Fraga, la mort

Fraga és la clau de volta d'una democràcia molt limitada, restringida, i ara indefensa, per la involució que ens cau al damunt. Fraga i els feixistes espanyols van guanyar la guerra, la postguerra, la transició i la democràcia. Sempre ens han guanyat. Sempre perdem. Si no, fem un cop d'ull als elogis que avui li dedica tothom. També va passar amb Samaranch i amb Sentís.

A l'estat espanyol, gràcies a Fraga, pare de la llei de premsa franquista, de la propaganda se'n diu periodisme; del feixisme, franquisme. I ara que han arribat al poder que mai no han perdut del tot, la dictadura feixista espanyola passarà a ser un règim dur, estricte, amb trets autoritaris, que va modernitzar Espanya. Ho van intentar amb el diccionari biogràfic. Ho ha fet ara mateix també Piñera amb Pinochet a Xile. És una estratègia. La pervivència de Fraga i dels seus coreligionaris, reaccionaris i carques, hereus de les tenebres més negres del passat, en postfranquisme i democràcia, simbolitza la mesura de la nostra covardia, claudicació de les essències republicanes i democràtiques del nostre tràgic passat. Fraga és la prova, l'encarnació de la traïció dels nostres polítics transicionals, la poca convicció amb què van defensar uns drets que haurien d'haver estat irrenunciables, més amplis, clars i democràtics que no els actuals. Fraga va aconseguir que a la constitució espanyola ens convertíssim en una cosa anomenada 'nacionalitat'. Vam passar de ser una regió a ser una entelèquia. I Roca, Solé Tura i tots plegats es van fer la foto somrients i abraçats al vell feixista que els va saber utilitzar maquiavèl·licament. Fraga és la impunitat. Havia d'haver estat jutjat o inhabilitat per la política democràtica. En canvi, va fundar partits i va arribar a ser president de Galícia. S'imagina ningú que un nazi hagués pogut arribar a presidir un 'land' alemany? Impunitat total i absoluta. Potser ara el jutjaran a l'Argentina, 'in absentia et rigore mortis', per crims de lesa humanitat, de col·laboració en genocidi. Encara hi ha a l'estat espanyol més de cent mil desapareguts i l'estat no té gens la intenció d'esbrinar-ho. I un estrany sindicat feixista ha impedit la investigació judicial en democràcia. Impunitat. El gran triomf dels feixistes espanyols. El seu passaport a la democràcia restringida. Els seu domini i control del relat. El desconeixement del passat a fons, sobre una base de justícia i veritat, els ha absolts per sempre més. I aquesta impunitat, pactada i acceptada pels nostres submisos i mesells polítics de la transició, és la llosa sota la qual ha quedat sepultada per sempre la nostra dignitat cívica i política. Oblidar ha estat el nostre crim per complicitat. Per ètica i honor no es podia, no es pot, oblidar Grimau, Vitòria, Granados i Delgado, Montejurra, la descolonització de la Guinea Equatorial i les seves conseqüències sagnants, o l'assassinat del jove estudiant Enrique Ruano, llançat al buit per la policia, que Fraga, aleshores ministre de Franco, va fer passar per suïcidi, l'any 1969. La seva implicació en aquests crims, i el silenci que han pactat tots aquests anys, són la prova de la nostra indignitat. Hi ha una imatge, tanmateix, que em va impactar profundament. Recordo que encara era una mica innocent i em vaig quedar glaçat en veient-ho. En la primera visita oficial a Catalunya com a president de la Junta de Galícia, ell i Jordi Pujol, president de la Generalitat, van fer una ofrena floral a la tomba de Lluís Companys. Cobrien de flors els cadàvers de les víctimes per passar pàgina. Cinisme. Aquelles flors segellaven el pacte d'oblit sobre les víctimes del feixisme a Espanya. Aquelles flors servien també per esvaire la fortor que desprenia la transició i els qui n'eren protagonistes. Fraga i Pujol. La clau i el pany.

16 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)